

Völgyes ünnepe

Völgyesen már két és fél évtizedes hagyomány az Aratóünnepség megtartása, melyre szinte minden évben július második hétvégéjén kerül sor, ez idén július 10-re esett. A jubileumok mindig okot adnak egy kis visszatekintésre, talán különlegesebbek is egy fokkal. Ennek apropóján **Dobó Márta**, az Aranykalász Művelődési Egyesület elnöke ecsetelte a majdnem maroknyi, sajnos egyre inkább fogyó közösség legfontosabb megmozdulását.

– Nagyon sokat jelent ez az ünnep ennek a kis falunak, pont ezért nagy öröm, hogy eddig minden évben sikerült megoldani, hogy létrejöhessen. Való igaz, azonban, hogy jelenleg a művelődési egyesületet a kórus viszi előre, és a kezdők közül már nem sokan élnek, ami miatt szinte teljesen átalakult a kórus is, én 1992 óta vagyok tagja ennek a kis csapatnak, ahol mindannyian azon dolgozunk, hogy megmaradjunk, sőt tovább örökítsük a hagyományokat, bízva abban, hogy lesz kinek. A 25. Aratóünnepségre meghívtunk minden olyan volt táncost, akik a művelődési egyesületet szinte a kezdetektől képviselték a Durindón, hiszen régen ki nem hagytak volna a fiataljaink egy lehetőséget se, hogy fellépjenek. Közülük már sokan vidékre költöztek, de erre az alkalomra hazalátogattak, mi meg tárt karokkal fogadtuk őket.

Az előző évekhez hasonlóan idén is jónéhány fellépő és vendég érkezett Völgyesre, hogy szebbé és érdekesebbé tegyék az Aratóünnepséget. Három óra tájban patkódobogás és csengőcsilingelés verte fel a falu csendjét, hiszen a közeli településekről fiákeren érkeztek a vendégek a művelődési otthonba.

Majd fél öt körül megkezdődött a felvonulás a falu Orom felőli bejáratától. A vendégek egy része lovas kocsin, míg a többiek gyalogosan, dalolva, zeneszó és egy nagy kombáján kíséretében vonultak végig Völgyes utcáján, természetes népviseletben, ami a mai fiatalságnak igazán érdekes lehet. Édes, sós kalácsokkal, süteményekkel, majd pedig ki sörrel, ki pálinkával, ki pedig üdítővel oltotta szomját a nagy melegben, amit az utca lakói maguk készítettek és kínálgattak. Miután a felvonulók megérkeztek az iskola udvarához, ahol fagyaltot és különböző édességeket is lehetett vásárolni, kezdetét vette az ünnepi műsor. Dobó Márta köszöntötte a jelenlevőket, majd közösen elénekelték a Himnuszt. A vendégfellépők közt szerepeltek az oromi, oromhegyesi, tóthfalusi, adorzáni, kispiai művelődési egyesületek tagjai, a felsőhegyi Népdalbarátok Köre és természetesen a helybeliek apraja-nagyja. Az összevont tagozaton elsőtől negyedik osztályig hat(!) gyerek állt színpadra... A művelődési egyesületek mellett felléptek még az oromhegyesi és a tóthfalusi néptáncosok, a völgyesi iskolások, Muhi Zsuzsanna, valamint vacsora után a szabadkai mazsorettesek is!

Az ünnepi műsor végén átadták a köszönő okleveleket a résztvevőknek, majd Lékó Róbert, Orom Helyi Közösség elnöke és Fejsztámer Róbert, Magyarkanizsa polgármestere átvették, majd pedig megszegették az új búzából készült kenyeret, amit a résztvevők között szét is osztottak. Meghívott vendégeknek az ünnepség után vacsorával kedveskedtek, mégpedig ínycsiklandó húslevessel és borjúpaprikással, amit már hosszú évek óta mindig ugyanazok a személyek készítenek el. A talpalávalót pedig a felvonulást is végigkísérő Sziráki Norbert és zenekara húzta, sötétedéskor tűzszonglőrök hoztak fényt az éjszakába.

Elhangzott több helybelitől, hogy természetesen az elkövetkezendő években is meg szeretnék szervezni az Aratóünnepséget, amit Dobó Márta is megerősített, pontosan a következőket mondta:

– Ameddig csak tudunk dolgozni, ameddig ilyen szépen kapunk segítséget, és amíg ennyire megmozdítja az embereket ez az esemény, addig biztosan megszervezzük. Akkora öröm volt látni, hogy már két hete a falu népe a legfiatalabbtól a legidősebbig szorgoskodik, dolgozik. Köszönjük a támogatást Magyarkanizsa önkormányzatának, az oromi helyi közösségnek és falunk lakosainak is köszönet és dicséret jár, hogy erőt és időt nem sajnálva fáradoztak azon, hogy minden a megszokott kerékvágásban haladjon Völgyes legjelentősebb ünnepén.

Szeptember második hétvégéjén a paprikásfőző verseny alkalmával kovácsolják majd még összetartóbbá a közösséget, már ha létezik ennél jobban egy akaraton lévő, igyekvő lakosság, mint a völgyesi.

Nagy Lilla

Fotók: Cseszkó Géza